

ромашество, и въ най сѣтна оскѣдность. Сега той съ незлобива и чиста свась, като са утешаваше, помисли си: като живеатъ толкось хора въ оскѣдность и сиромашество, негли и азъ не умирамъ отъ гладъ. Но въ тась мисаль са твѣрде излѣга. И сиромашеството си има занаята: трѣба челакъ да знае да прося безъ срамъ. Но той беше благодаренъ да умре отъ гладъ, а не да поиска отъ някого пара или комадъ хлѣбъ. Имаше няколко роднини, а и много прѣатели: дано са намери някой да ма прибере и храни. Но, уви! колко са слиса горкѣю, като позна и намери съвсемъ дръгоаче, а не както мисляше! Иди прѣждома лѣда и безъ мозакъ главо! извика мѣ секи отъ роднините мѣ, щомъ го виде: малко остана да съсипишь и насъ! Трѣгна да изрежда сичките, които той мисляше за прѣатели. Първѣю мѣ рече, чи днесъ съ жена си и децата си ще обедва на дръго място; тѣй и няколко дни по дръги къща; и наместо